

„Ako keď niekoho teší matka, tak vás budem ja tešiť.“ (Iz 66, 13)

Kto ešte nevidel, ako sa plačúce dieťa vrhne do maminho náručia? Čokoľvek sa mu prihodí, či už viac alebo menej vážne, mama mu poutiera slzy, zahrnie ho nehou a dieťa sa postupne začne znovu usmievať. Stačí mu, že pocítilo jej prítomnosť a lásku. Podobne sa Boh prirovnáva k matke pri zaobchádzaní s nami.

Týmito slovami sa Boh prihovárал svojmu ľudu po jeho návrate z babylonského zajatia. Ľud sa vrátil do svojej vlasti. Medzitým zažil zničenie svojich domovov, chrámu a deportáciu do cudziny, kde zakúsil bezútešnosť a sklamanie. Teraz má znovu začať na troskách, čo zostali po pustošení, ktoré podstúpil.

Tragédia, ktorú prežil Izrael, sa opakuje v mnohých národoch, ktoré prechádzajú vojnami, alebo sa stanú obeťami terorizmu či neľudského vykorisťovania. Rumoviská z domov a ciest, pamätné miesta zrovnané so zemou, vyrabovaný majetok, zničené miesta náboženských obradov. Množstvo unesených ľudí, milióny na úteku, tisíce, čo hynú na púšti i na mori. Obraz ako z apokalypsy.

Toto slovo života vyzýva mať vieru v láskyplné Božie pôsobenie aj tam, kde jeho prítomnosť nebadať. Ohlasuje nádej pre tých, čo podstupujú prenasledovanie, nepravosti a vyhnanstvo. On je s nami, s našou rodinou, s naším národom. Pozná naše osobné bolesti i bolesti celého ľudstva. Stal sa jedným z nás a to až po smrť na kríži. Preto nás vie pochopiť a utešiť. Doslova tak, ako keď si mama vezme dieťa na kolená a tíši ho.

Na to, aby sme ho „videli“, treba mať otvorené oči a srdce. V akej miere sami zakúsime nežnosť jeho lásky, v takej miere ju budeme schopní odovzdávať tým, čo prežívajú bolesť alebo skúšku, a staneme sa nástrojmi útechy. Apoštol Pavol to predkladá aj Korint'anom: „potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení, tou útechou, ktorou Boh potešuje nás“ (2 Kor 1, 4).

Taká je aj konkrétna osobná skúsenosť Chiary Lubichovej: „Pane, daruj mi všetkých osamelých... Vo svojom srdci som pocítila utrpenie, čo dopadá na tvoje srdce za všetku opustenosť, v ktorej sa topí celý svet. Milujem všetky stvorenia, čo sú choré a osamelé. Veď ktože uteší ich plač? Kto žalostí nad ich pomalým umieraním? A kto k svojmu srdcu privinie ich zúfalé srdce? Pane daj, aby som sa vo svete stala hmatateľnou sviatosťou tvojej lásky, aby som bola tvojou náručou, čo privinie a v láske pojme do seba všetku samotú sveta.“¹

Fabio Ciardi

Toto slovo vybrala jedna ekumenická skupina v Nemecku. Žime ho spoločne s mnohými bratmi a sestrami z rôznych cirkví a nech nás tento Boží prísľub sprevádza počas celého roka.

¹ Chiara Lubichová, *Meditazioni (Meditácie)*, Città Nuova, Rím 2008²⁶, s. 20.